

Bosna i Hercegovina

Босна и Херцеговина

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Predmet broj: S1 1 K 042858 25 Krž 2

Datum: 20.02.2026. godine

Pred pretresnim vijećem u sastavu: sudija Amela Huskić, predsjednik vijeća
sudija Hilmo Vučinić, član vijeća
sudija Vesna Jesenković, član vijeća

u predmetu
TUŽILAŠTVO BOSNE I HERCEGOVINE
protiv
Andrije Bjeloševića

DRUGOSTEPENA PRESUDA

Tužilac Tužilaštva Bosne i Hercegovine: Edin Muratbegović

Branilac optuženog Andrije Bjeloševića: advokat Slobodan Cvijetić

Broj: S1 1 K 042858 25 Krž 2

Sarajevo, 20.02.2026. godine

U IME BOSNE I HERCEGOVINE!

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću sastavljenom od sudije Amele Huskić, kao predsjednika vijeća, te sudija Hilma Vučinić i Vesne Jesenković kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravne savjetnice Dženane Deljković Blagojević u svojstvu zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog Andrije Bjeloševića zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, a povodom žalbe Tužilaštva BiH, izjavljene protiv presude Suda Bosne i Hercegovine, broj S1 1 K 042858 22 Kri od 11.11.2024. godine, nakon javne sjednice Vijeća održane u prisustvu tužioca Tužilaštva BiH Edina Muratbegovića, te optuženog Andrije Bjeloševića i njegovog branioca advokata Slobodana Cvijetića, dana 20.2.2026. godine donio je:

P R E S U D U

Žalba Tužilaštva BiH **SE ODBIJA** kao neosnovana, te se prvostepena presuda Suda BiH broj: S1 1 K 042858 22 Kri od 11.11.2024. godine, potvrđuje.

I. O B R A Z L O Ž E N J E

1. Prvostepenom presudom Suda BiH, Suda Bosne i Hercegovine, broj S1 1 K 042858 22 Kri od 11.11.2024. godine, optuženi Andrija Bjelošević oslobođen je od optužbe, da je radnjama opisanim izreci pobijane presude, počinio krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije.

2. Istom presudom, optuženi Andrija Bjelošević, u smislu odredbe člana 189. stav 1. ZKP BiH, oslobođen je dužnosti naknade troškova krivičnog postupka koji u cijelini padaju na teret budžetskih sredstava Suda.
3. Na osnovu odredbe člana 198. stav 3. Zakona o krivičnom postupku BiH, oštećena AB-1 je upućena na parnicu sa imovinsko-pravnim zahtjevom.
4. Protiv prvostepene presude, žalbu je blagovremeno izjavilo Tužilaštvo BiH, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, sa prijedlogom da vijeće Apelacionog odjeljenja Suda BiH žalbu uvaži, rješenjem ukine prvostepenu presudu i odredi održavanje novog pretresa, ili da žalbu uvaži i preinači prvostepenu presudu u cjelini ili djelimično, tako što će optuženog Andriju Bjeloševića oglasiti krivim i osuditi, te usvojiti imovinsko-pravni zahtjev oštećene AB-1.
5. Odgovor na žalbu Tužilaštva BiH, dostavio je branilac optuženog Andrije Bjeloševića sa prijedlogom da se žalba odbije kao neosnovana.
6. Apelaciono vijeće (Vijeće) suda održalo je javnu sjednicu Vijeća dana 20.02.2026. godine, na kojoj su tužilac Tužilaštva BiH i branilac optuženog iznijeli žalbene navode i odgovor na žalbu suprotne strane, navodeći da ostaju u cjelosti kod pismeno podnesene žalbe i odgovora na istu.

II. OPŠTA RAZMATRANJA

7. Prije obrazloženja za svaki istaknuti žalbeni prigovor, vijeće Apelacionog odjeljenja napominje da je obaveza podnosioca žalbe da u skladu sa odredbom iz člana 295. stav (1) tačke b) i c) ZKP BiH, u žalbi navede kako pravni osnov za pobijanje presude, tako i obrazloženje kojim potkrepljuje osnovanost istaknutog prigovora.
8. Budući da vijeće Apelacionog odjeljenja na osnovu odredbe člana 306. ZKP BiH presudu ispituje samo u granicama žalbenih navoda, obaveza je podnosioca žalbe da žalbu

sastavi tako da ista može poslužiti kao osnova za ispitivanje presude. U tom smislu, podnosilac žalbe mora konkretizovati žalbene osnove zbog kojih pobija presudu, precizirati koji dio presude, dokaz ili postupak suda osporava, te navesti jasno i argumentovano obrazloženje kojim će potkrijepiti istaknuti prigovor.

9. Samo paušalno označavanje žalbenih osnova, jednako kao i ukazivanje na navodne nepravilnosti u toku prvostepenog postupka bez preciziranja na koji žalbeni osnov se podnosilac žalbe poziva, nije valjana osnova za ispitivanje prvostepene presude, zbog čega će vijeće Apelacionog odjeljenja neobrazložene i nejasne žalbene prigovore prima facie odbiti kao neosnovane.

III. BITNE POVREDE ODREDABA KRIVIČNOG POSTUPKA

1. STANDARDI ZA ODLUČIVANJE PO ŽALBI

10. Bitne povrede odredaba krivičnog postupka, kao žalbeni osnov, definisane su članom 297. ZKP BiH, te su taksativno nabrojane u tačkama od a) do k) stava 1. ovog člana.
11. S obzirom na težinu i značaj počinjenih povreda postupka, ZKP BiH pravi razliku između onih povreda koje, ako se utvrdi da postoje, stvaraju neoborivu prepostavku da su negativno uticale na valjanost izrečene presude (apsolutno bitne povrede) i povreda kod kojih se, u svakom konkretnom slučaju, ostavlja na ocjenu Sudu da li je ustanovljena povreda postupka imala ili mogla imati negativan uticaj na valjanost presude (relativno bitne povrede).
12. Za razliku od apsolutnih, relativno bitne povrede nisu taksativno pobrojane u zakonu već postoje ako Sud u toku glavnog pretresa ili prilikom donošenja presude nije primijenio ili je nepravilno primijenio koju odredbu ovog zakona, a to je bilo ili je moglo biti od utjecaja na zakonito i pravilno donošenje presude (član 297. stav 2. ZKP BiH).

13. Ukoliko bi Sud našao da postoji neka od bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, obavezan je da, u skladu sa odredbom iz člana 315. stav 1. tačka a) ZKP BiH, ukine prvostepenu presudu, osim u slučajevima iz člana 314. stav 1. ZKP BiH.

14. Tužilaštvo BiH podnosi žalbu zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka i to iz člana 297. stav 1 tačka i) i k), te stava 2. člana 297. ZKP BiH.

a) **Žalbeni navod iz člana 297. stav 1. tačka h) ZKP BiH – sud nije riješio predmet optužbe**

15. Tužilaštvo BiH u žalbi ističe da pobijanom presudom prvostepeni sud nije riješio predmet optužbe, jer se u obrazloženju pobijane presude, uopšte nije bavio radnjama izvršenja odnosno činjeničnim opisom optužnice koje radnje se optuženom stavljaju na teret, izuzev što je izveo zaključak o postojanju sumnje u odnosu na optuženje koje se odnosilo na silovanje. Prvostepeni sud nije naveo razloge da li je u vezi sa ovom radnjom poklonio vjeru iskazu A -1 ili AB – 5, a što je bio dužan da učini, te je prema stavu žalbe izostala odluka o predmetu optužbe.

16. Međutim, Vijeće cjeni neosnovanim prigovore u ovom dijelu žalbe, jer tužilac pogrešno tumači navedenu odredbu koja se odnosi na pitanje riješenosti optužbe. Ova povreda postupka, ukoliko sud nije riješio predmet optužbe, može eventualno postojati kad sud nije odlučio o predmetu optužbe, odnosno kada je izostala odluka o krivnji optuženog. Na taj način ne bi bila ispunjena osnovna procesna obaveza suda da u potpunosti razmotri i riješi predmet optužbe, što predstavlja bitnu povredu postupka u smislu člana 297. stav 1. tačka h) ZKPBIH.

17. U konkretnom slučaju, prvostepeni sud je donio odluku koja se odnosila na pitanje krivnje optuženog. Analizirajući samu izreku pobijane presude, jasno je da izreka presude sadrži odluku o svim radnjama za koje se optuženi tereti potvrđenom optužnicom. Tako ovo vijeće primjećuje da je izreka oslobađajuće presude prvostepenog suda identična svim navodima potvrđene optužnice. Stoga, ostaje nejasno, o kojoj radnji izvršenja

optuženog, prvostepeni sud nije odlučio izrekom pobijane presude. Pri tome, pitanje ocjene iskaza pojedinih svjedoka nije relevantno za ovaj žalbeni navod i biće cjenjeno u sklopu drugih žalbenih navoda.

18. S obzirom na navedeno, Vijeće nalazi da je žalba Tužilaštva BiH u ovom dijelu neosnovana.

b) Žalbeni navod iz člana 297.stav 1. tačka k) ZKP BiH – izreka presude nerazumljiva protivrječna sama sebi, i ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama

19. Sljedeće što Tužilaštvo BiH navodi kao bitnu povredu odredaba krivičnog postupka je da se sud nije bavio analizom iskaza svjedoka AB-1 i AB-5 koja se odnose isključivo na radnju silovanja. Tužilaštvo u ovom dijelu žalbe, ukazuje na činjenice o kojima su svjedokinje svjedočile, a koje se odnose na opise inkriminiranih radnji koje je dala svjedok AB-1, kao i AB-5 koja je potkrijepila njen iskaz, a da o tome pobijana presuda ne daje razloge zašto ove iskaze ne prihvata.

20. Vijeće primjećuje da se u ovom dijelu žalbe, tužilac bavi zapravo pitanjem potpunosti i pravilnosti utvrđenog činjeničnog stanja i ocjene iskaza svjedoka, a ne time da li je pobijana presuda dala razloge o odlučnim činjenicama. Stoga, Vijeće nalazi da se neosnovano prigovara datim razlozima o odlučnim činjenicama, s tim da će Vijeće svakako pitanje pravilnosti utvrđenog činjeničnog stanja razmatrati u sklopu analize prigovora koji se odnose na prigovore u tom pravcu.

c) Žalbeni navod iz člana 297.stav 1. tačka i) ZKP BiH – da se presuda zasniva na dokazu na kome se po odredbama ovog zakona ne može zasnovati

21. Također, tužilac ističe da prvostepeni sud kao vjerodostojan prihvata iskaz Mirjane Petrović koji je svjedokinja dala u drugom postupku u Doboju, a da predmet tog postupka nije bio ni optuženi Bjelošević niti je oštećena AB 1. Na ovaj način Sud je načinio bitnu

povredu postupka , tako što je zasnovao presudu na dokazu na kojem se prema odredbama zakona , presuda nije mogla zasnovati.

22. Međutim, kako to proizilazi iz prvostepene presude, izjava Mirjane Petrović (Mirsada Čavalić), data je u predmetu koji se vodio pred ... koja svjedokinja se očitovala na opšte, ratne okolnosti i ono što joj je bilo poznato u vezi sa tim. U izjavi se ne spominje niti optuženi, niti oštećena, te stoga Vijeće cjeni da prihvatanjem i korištenjem ove izjave nije dovedena u pitanje pravilnost krivičnog postupka ili pobijane presude niti je prvostepeni sud svoju presudu zasnovao isključivo na iskazu svedoka datim pred ...

IV. ŽALBENI OSNOV U SKLADU SA ČLANOM 299. ZKP BIH: POGREŠNO ILI NEPOTPUNO UTVRĐENO ČINJENIČNO STANJE

1. STANDARDI ZA ODLUČIVANJE PO ŽALBI

23. Vijeće Apelacionog odjeljenja, u kontekstu ovog žalbenog prigovora, primjećuje da se presuda može pobijati zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, kada je sud neku odlučnu činjenicu pogrešno utvrdio ili nije utvrdio, odnosno kada na to ukazuju nove činjenice ili novi dokazi, a sve u skladu sa odredbom člana 299. ZKP BiH.

24. Standard koji vijeće Apelacionog odjeljenja treba primijeniti prilikom preispitivanja navodno pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja jeste utemeljenost. Vijeće Apelacionog odjeljenja će prilikom razmatranja navodno pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja utvrditi da li bi jedan objektivan sud koji presuđuje u činjeničnim pitanjima došao do takvog zaključka, isključujući svaku razumnu sumnju. U tom smislu, prilikom utvrđivanja da li je zaključak prvostepenog suda bio opravdan, Vijeće Apelacionog odjeljenja će krenuti od načela da se ne treba olako upuštati u narušavanje činjeničnog stanja koje je utvrdio prvostepeni sud u prvostepenom postupku.

25. Vijeće Apelacionog odjeljenja ima na umu, kao opšte načelo, da je zadatak da sasluša, provjeri i odmjeri dokaze izvedene u prvostepenom postupku prvenstveno u diskrecionoj nadležnosti prvostepenog suda. Stoga ovo Vijeće mora iskazati određeno uvažavanje u

pogledu činjeničnog stanja, koje je utvrdio prvostepeni sud. Vijeće Apelacionog odjeljenja može vlastitim nalazom zamijeniti utvrđenje prvostepenog suda samo ako jedan objektivan sud koji presuđuje u činjeničnim pitanjima ne bi mogao donijeti takvu presudu, kada dokazi na koje se oslanjao prvostepeni sud ne bi mogli biti prihvaćeni od strane bilo kojeg objektivnog suda ili kada je ocjena dokaza "potpuno pogrešna".

a) Žalbeni navodi i ocjena žalbenih navoda

26. Tužilac u dijelu žalbe koja se odnosi na utvrđeno činjenično stanje, navodi da se prvostepeni sud bavio sporednim činjenicama, poput činjenice da li su i kada svjedokinje AB 1 i AB 5 došli u Žabu, koliko su tu provele vremena itd. Kada su u pitanju periodi koje navode svjedokinje AB 1 i AB 5 kao vrijeme provedeno u ugostiteljskom objektu nazvanim „Žaba“, tužilac ističe da u tom smislu nisu cijenjeni, Uvjerenje Udruženja žrtava rata gdje je navedeno u kojem tačno periodu je AB 1 boravila u Žabi, kao ni potvrda Federalne komisije iz koje se vidi u kojem vremenu je AB 5 boravila u Žabi. Tužilac također smatra da prvostepeni sud nije sa dovoljnom pažnjom cjenio ni nalaz i mišljenje tima sudskih vještaka psihologa i psihijatarata, koji su naglasili da se oštećena AB-1 zbog njenog sveukupnog lošeg zdravstvenog stanja, ne može sjetiti svakog detalja, te se zbog toga ne može očekivati kako se može sa stopostotnom sigurnošću izjasniti o svim detaljima. Zbog propusta da se cijene ovi dokazi, tužilac smatra da je činjenično stanje nepotpuno utvrđeno.

27. Kada su u pitanje činjenice o kojima su svjedočile svjedok AB 1 i AB 5, Vijeće nalazi da se prvostepeni sud u ovom dijelu ispravno bavio najprije provjerom kredibiliteta ovih svjedoka. U tom smislu se prvostepeni sud ispravno pozvao i na opće principe ocjene dokaza propisane članom 15. ZKPBiH, kao i praksu ESLJP¹, koja predviđa da nije nužno da se sud upusti u iznošenje ocjene svih dokaza pojedinačno i da se svaki dokaz cijeni pojedinačno.

28. Također, pravilno je ukazano i na član 6. stav 1. EKLJP koji predviđa obavezu da sud jasno ukaže na kojim osnovama temelji svoju odluku te da na odgovarajući način izvrši

¹ *Garcia Ruiz v. Spain*, Evropski sud za ljudska prava, No. 30544/96, 21.01.1999. godine

ispitivanje podnesaka, argumenata i dokaza koje su podnijele sve strane u postupku. U vezi sa tim, sudovi moraju razmotriti i raščistiti sve značajne nepodudarnosti u iskazima strana u postupku, ukazati da li je neki od osporenih dokaza neprihvatljiv, te ako jeste, po kom osnovu.

29. Ovo Vijeće saglasno je sa stavom pobijane presude, kada uzima u obzir da na pouzdanost iskaza u velikoj mjeri može utjecati protek vremena, nestalnost ljudske percepcije kao i traumatičnost samog događaja o kome se svjedoči i da nedosljednosti u iskazu svjedoka ne znače, same po sebi da takav iskaz treba odbaciti. Kako je to pravilno istaknuto i u pobijanoj presudi, u konkretnom slučaju ispravno je bilo uporediti činjenice o kojima određeni svjedok svjedoči, sa činjenicama koje su utvrđene od strane drugih svjedoka, kao i relevantnim materijalnim dokazima, kako bi se utvrdilo da li su navodi svjedoka, u konkretnom svjedokinja AB-1 i AB-5, potkrijepljeni ili osporeni drugim dokazima.

30. Dakle, kako je prvostepeni sud pravilno konstatovao, a što proizilazi i provedenih dokaza, nesporno je da je oštećena AB –1 žrtva ratnog seksualnog nasilja. Ali da bi se njenom iskazu u pogledu identiteta počinioca tog kriminalnog čina mogla pokloniti vjera, prvostepeni sud je ispitao sve relevantne sporedne okolnosti, koje su i prema stavu ovog Vijeća osnovano dovele u pitanje pouzdanost svjedočenja, kao i da je upravo optuženi Bjelošević počinilac inkriminiranih radnji.

31. Najprije, vrijeme i mjesto optuženja odnosi se na početak novembra 1992. godine do kraja aprila 1993. godine u kući u čijem sastavu se nalazio ugostiteljski objekat poznat po nazivu “ Žaba”. Iz svih provedenih dokaza, kako to pravilno i prvostepeni sud nalazi, nije bilo moguće van razumne sumnje utvrditi, da je objekat Žaba u navedenom vremenskom periodu funkcionisao na način kako to u svojim iskazima tvrde svjedokinje AB –1 i AB – 5.

32. Svjedokinja AB –1 se izjasnila da je u Žabi boravila od početka novembra 1992. godine do kraja jula 1993. godine. Dok je svjedokinja AB -5 u odnosu na vremenski period svog

dolaska u Žabu, izjavila da je došla u septembru 1992. godine i da je u Žabi zatekla Mirsadu, a da je AB –1 došla nakon više od mjesec dana. Svjedokinja je suočena sa različitom izjavom koju je dala u ranijim predmetima kada je osuđen Nenad Vasić za njeno silovanje u objektu Žaba, i kada je na ove okolnosti dala drugačiji iskaz iz kojeg proizilazi da nije mogla biti u Žabi u septembru 1992. godine, te da je u Žabu došla tek u maju 1993. godine, dok ovu razliku u iskazima kako to proizilazi iz njenog svjedočenja, svjedokinja nije mogla objasniti. Međutim svjedokinja je navela da je u Žabu došla poslije Mirsade , a da je AB -1 došla poslije više od mjesec dana.

33. Uz navedeno, prvostepeni sud je cijenio i iskaz svjedokinje Mirjane Petrović (Mirsada Čavalić), koji je na glavnom pretresu pročitao, imajući u vidu da je svjedokinja preminula.² Iz njene izjave proizilazi da je 13.5.1993. godine dobila poziv da se javi u kafić Žaba u Derventi radi radne obaveze. Kako dalje proizilazi iz ove izjave, kao i iz materijalne dokumentacije, odnosno poziva od 12.5.1993. godine³ (u kojem je navedeno da se ista poziva da se dana 13.5.1993. godine u 07, 00 sati javi na zbornom mjesto kafić Žaba i da se njeno ime nalazi pod rednim brojem 68, na Spisku pripadnika Civilne zaštite opštine Derventa⁴, dok se svjedokinje AB –1 i AB 5 ne nalaze uopšte na spisku obveznika radne obaveze, što je suprotno njihovim kazivanjima da su u Žabu došle po osnovu radne obaveze. Iako svjedokinja Mirsada Čavalić (Mirjana Petrović) nije svjedočila u ovom konkretnom predmetu, njena izjava ne spominje ni optuženog Bjeloševića, ali ni svjedokinje AB-1 i AB-5, koje je eventualno vidjela na predmetnom lokalitetu Žabe.

34. Vijeće dalje primjećuje da Tužilaštvo nije pozivalo niti jednog drugog svjedoka, koji bi eventualno potvrdio navode svjedokinje AB-1 i AB-5 da su zaista u inkriminiranom periodu od novebra 1992. godine boravile na radnoj obavezi u ugostiteljskom objektu Žaba. Nasuprot tome , odbrana je provela dokaze iz kojih proizilazi da je neprihvatljiva teza tužilaštva navedena u optužnici o vremenskom periodu funkcionisanja objekta Žabe,

² O-10 - Izvod iz matične knjige umrlih na ime Mirjana Petrović, izdat u Derventi, broj: 05-202-1.393/22 od 16.05.2022. godine, O-10a - Zapisnik o saslušanju svjedoka Mirjana Petrović CJB Doboje, broj: 09-02/1-230-308/13 od 03.12.2013. godine

³ O-22 - Poziv na ime Mirsada Čavalić Općinskog sekretarijata za Narodnu odbranu Derventa bez broja od 12.05.1993. godine

⁴ O-14 - Spisak lica civilne zaštite Odsjeka civilne zaštite opštine Derventa broj: 05-81-41 od 03.09.2015. godine

kao i da je isti funkcionisao na način kako to tvrde svjedokinje AB –1 i AB –5. Prvostepeni sud u tom smislu pravilno poklanja vjeru svjedocima odbrane Sabiri Nuhić, Muneveri Huremović, koje su sa Mirsadom Čavalić, bile na spisku pripadnika civilne zaštite opštine Derventa (svjedokinja Sabira Nuhić pod rednim brojem 49, a svjedokinja Munevera Huremović pod rednim brojem 24) koje svjedokinje jasno navode na koji način i kada su stigle u Žabu, kao i osobe koje su boravile s njima u ovom ugostiteljskom objektu. Svjedok Sabina Nuhić ukazuje da je radnu obavezu obavljala u Žabi od sredine maja 1993. godine navodeći da je Mirsadu Čavalić poznavala od ranije iz srednje škole te da su radile zajedno u vrijeme trajanje radne obaveze. Sa njima je bila i profesorica Munevera Huremović, navodeći da je svjedokinju AB 1 poznavala od prije rata, ali da AB –1 nije bila na prozivci u Žabi. Također, svjedokinja Munevera Huremović navodi da se u aprilu 1993. godine po pozivu javila u Žabu, dok u odnosu na kolegice koje su sa njom bile na radnoj obavezi, svjedokinja navodi da se sjeća između ostalih, Sabire Nuhić i Mirsade Čavalić. Ističe da se sjeća Mirsade Čavalić iako nije bila sa njom u grupi, da je ista tada bila jako mlada, i poznato joj je da se kasnije U odnosu na svjedokinju AB –1, svjedokinja AB –5 se izjasnila da iste ne poznaje, zbog čega joj nije ni poznato da li su bile na radnoj obavezi. Iskaze ove dvije svjedokinje, potkrijepio je iskaz i svjedoka Vedada Ahmića, koji je svjedočio da je sredinom aprila 1993. dobio naredbu da se sa još 5 obveznika radne obaveze javi u Žabu, kako bi očistili šutu, staklo, stari namještaj, te kako bi se objekat osposobio. Cilj je bio da se tu prebaci sjedište radne obaveze. Ovaj svjedok, bio je izričit da se sjeća Sabire Nuhić i profesorice Munevere Huremović sa radne obaveze, te da je od ranije poznavao i Mirsadu Čavalić koja Uz navedeno, svjedok je naveo da poznaje i svjedokinju AB –1, još iz osnovne škole, te da Međutim, svjedok ističe da je nije vidio na radnoj obavezi, niti je čuo njeno ime prilikom prozivke.

35. Stoga, pri ocjeni prigovora tužioca kojim se dovodi u pitanje ocjena iskaza oštećene AB-1 i AB-5, prvostepeni sud pravilno dovodi u pitanje njihov kredibilitet, budući da njihovi iskazi odstupaju od iskaza svih ostalih saslušanih svjedoka koji su bili u kritično vrijeme angažovani na radnoj obavezi u objektu Žaba i koji uopšte ne mogu potvrditi navode AB 1 i AB 5, u pogledu sporednih okolnosti koje se odnose na vrijeme funkcionisanja objekta Žaba, niti u pogledu činjenice da su one uopšte bile prisutne u objektu kako je to

optuženica tvrdila. Također, tužilac osporava zaključak prvostepene presude, kada dovodi u pitanje vrijeme kada su oštećene AB-1 i AB- 5 mogle doći u Žabu, kao i zaključak da je to moglo biti tek u maju 1993. godine, te prvostepeni sud poklanja vjeru svjedocima Nuhić, Huremović i Ahmić. Tužilac nalazi da su ovo irelevantni svjedoci jer uopšte ne govore o dešavanjima u Žabi u kritično vrijeme i tužilac ih nalazi pristrasnim.

36. Ovo Vijeće cjeni ispravnim zaključak prvostepenog suda kada svjedocima AB-1 i AB-5 ne poklanja vjeru u pogledu odlučnih činjenica koje se odnose na vrijeme izvršenja krivičnog djela, kao i na okolnosti njihovog prisustva u ovom objektu na način kako su to izjavile u toku glavnog pretresa i kako to tvrdi teza optužnice. Vijeće također primjećuje da Tužilaštvo nije predlagalo druge svjedoke koji bi eventualno potvrdili navode optužnice da su svjedokinje AB-1 i AB-5 bile na predmetnoj lokaciji u vrijeme izvršenja djela, a što bi bilo očekivano obzirom na brojnost lica koja su dolazila u Žabu na radnu obavezu i koja bi mogla svjedočiti o navedenom.

37. Nadalje, tužilac u žalbi ističe da prvostepeni sud nije cijenio i dao dovoljnu težinu notornim činjenicama i to da su se kritični događaji odigrali za vrijeme rata, na području teritorije koja je proglašena Srpskom opštinom, koja je bila jednonacionalna i odakle je veći broj nesrpskog stanovništva protjeran. U tom smislu nije jasno zašto je prvostepeni sud poklonio vjeru pozivu civilne zaštite na ime Mirsada Čavalić, jer nije jasno pod kakvim okolnostima je data.

38. Nasuprot navedenom prigovoru, prvostepena presuda daje jasno obrazloženje zašto nalazi relevantnim i autentičnim poziv Civilne zaštite na ime Mirsada Čavalić, a evidentno je da se prvostepeni sud rukovodio činjenicom da su okolnosti izdavanja i općenito rada u Civilnoj zaštiti u to vrijeme u objektu Žaba, bile potkrijepljene iskazima drugih svjedoka, kao i činjenicom da su svjedoci koji su također bili na radnoj obavezi u Žabi, izjavili da su vidjeli Mirsadu Čavalić tada u Žabi, ali ne i oštećenu AB-1 (paragrafi prvostepene presude: 157 – 161).

39. Nadalje, tužilac u žalbi osporava i navode prvostepene presude, gdje sud primjećuje da su iskazi oštećene AB-1 i AB-5 istovjetni i da AB-5 tendenciozno potvrđuje sve navode oštećene AB-1. Tužilac ističe da je AB-5 došla iz Hrvatske da svjedoči, i da nije imala priliku da se vidi ili dogovara svjedočenje sa oštećenom AB-1, te prvostepeni sud nije dao niti jedan uvjerljiv razlog zbog čega iskaz AB-5 smatra tendencioznim. Međutim, nasuprot ovakvim žalbenim prigovorima, Vijeće nalazi upravo uvjerljivim razloge pobijane presude kada vrši uporedbu ova dva iskaza, koji ne samo da ne ostupaju jedan od drugog činjenično, već se obje svjedokinje uočljivo služe istim rječnikom. Tako i pored navedenog, ukoliko bi se i prihvatio ovakav način izražavanja obje svjedokinje, suštinski njihovi iskazi i njihov opis događanja ne potvrđuje niti jedan drugi saslušani svjedok neposredni učesnik događaja. Naprotiv, svjedoci koji su boravili na radnoj obavezi u Žabi, ne potvrđuju činjenične navode optužnice, da su ove svjedokinje uopće vidjeli u spornom periodu u objektu Žaba.

40. Stoga i ovo Vijeće nalazi da iskaz svjedokinje AB-5 nema kvalitet vjerodostojnosti i pouzdanosti, prihvatajuću argumentaciju prvostepene presude (paragraf 165-188) koja detaljno analizira iskaz svjedokinje AB-5 u odnosu na iskaz oštećene AB-1, uz ostale izveden dokaze, nalazeći da je iskaz svjedokinje AB-5 prilagođen iskazu oštećene AB-1, kako u odnosu na odlučne činjenice koja se optuženom stavljaju na teret, tako i u odnosu na ostale okolnosti koje nisu od odlučnog značaja.

41. Nadalje tužilac osporava prihvatanje navoda, da je između optuženog Bjeloševića i svjedoka Milivoja Novića postojao animozitet, kao i tezu odbrane da je Nović preko AB-1 sa kojom je u vezi, želi da se osveti optuženom Bjeloševiću. Tužilaštvo u žalbi osporava i prihvatanje iskaza Mugdima Vugdalića. Cijeneći iskaz ovog svjedoka, prvostepeni sud mu pravilno poklanja vjeru u smislu zaključka da je evidentno postojala zavada između optuženog i Milivoja Novića, budući da svjedok Mevludin Vugdalić navodi da je AB-5 u srodstvu sa njegovom suprugom i da odlično poznaje Milivoja Novića, kao i Andriju Bjeloševića, te je jedne prilike u razgovoru sa Novićem primjetio njegov animozitet prema Bjeloševiću, koji će mu objasniti da Bjeloševića smatra odgovornim za njegovu osudu. Međutim, u konačnici činjenica da su Nović i optuženi u zavadi, nema nikakav značaj za

samo presuđenje, ako se uzmu u obzir snaga i kvalitet ostalih izvedenih dokaza koji su značajno doveli u pitanje tezu optužbe i vjerodostojnost svjedočenja oštećene AB 1 kao i svjedokinje AB-5.

42. Nadalje, tužilac je osporavao i činjenicu da prvostepeni sud ne prihvata iskaze svjedoka AB-2, AB-3 i AB-4, kao i Milivoja Novića i Spase Dobrilovića nalazeći ih nepouzdanim. Također, Tužilaštvo osporava kredibilitet svjedoka Slavka Paleksića budući da svjedok navodi kako nikada u spornom period nije bio u Žabi , pa ostaje nejasno zbog čega je njegov iskaz relevantan.
43. Iskazima ovih svjedoka tužilac je dokazivao posredna saznanja o događaju koji se stavlja na teret optuženom Bjeloševiću. Svjedoci AB-2 i AB-3 su srodnici oštećene, a svjedok Milivoje Nović, bivši poslodavac oštećene. Kako je to prvostepeno vijeće pravilno zaključuje, sva saznanja ovih svjedoka su posredna i proizilaze iz onoga što im je ispričala oštećena AB-1. Niti jedna činjenica koja se ukazala spornom , nije zasnovana na neposrednom opažanju navedenih svjedoka, pri čemu iskazi svjedoka AB-2 i AB-3 evidentno djeluju međusobno usklađeni. Kada je u pitanju svjedok Milivoje Nović, isti nije očevidac događaja, već mu je o događaju pričala AB-1, dakle ni njegova saznanja se ne zasnivaju na vlastitom opažanju, već na činjenicama o kojima će čuti od oštećene. Slično je i sa svjedokom AB-4, koji je u prijateljskom odnosu sa svjedokinjom Spasom Dobrilović, dok ista je sestra svjedoka Milivoja Novića. U tom smislu, ovo Vijeće je saglasno sa stavom prvostepenog suda , kada iskaze ovih svjedoka cjeni nepouzdanim da bi na njima zasnovao neku odlučnu činjenicu, posebno ne ključnu činjenicu koja se odnosi na preduzete radnje optuženog kao izvršioca djela.
44. Također, tužilac ističe da je pogrešan zaključak suda , kako je objekat Žaba bio u ruševnom stanju i da se nije mogao koristiti, što su potvrdili i neki svjedoci odbrane, pa u tom smislu tužilac smatra da se iz iskaza G.M , ne može izvesti zaključak o nesigurnosti, kada je u pitanju vrijeme njegove intervencije u Žabi, zbog čega ostaje nejasno zašto mu sud ne poklanja vjeru.

45. Kada je u pitanju svjedočenje svjedoka replike Tužilaštva, a radi pobijanja dokaza odbrane, svjedok G.M. koji je naveo da je kao pripadnik vojne policije imao dvije intervencije u objektu Žaba, pojašnjavajući da je tom prilikom viđao mlađe ženske osobe kako poslužuju goste. Iskaz ovog svjedoka prvostepeni sud je cjenio nedosljednim, prije svega u pogledu vremena kada je obavio navedene intervencije (navodi da je to bilo krajem 1992. godine i tri ili četiri mjeseca poslije toga, dok se u unakrsnom ispitivanju izjašnjava da nije siguran, ali se sjeća da je to bilo u zimskom periodu). Dakle, svjedočenje ovog svjedoka kako to pravilno zaključuje i prvostepeni sud, ne doprinosi kvalitetovno razjašnjenju bilo koje odlučne činjenice, svakako ne činjenice prisustva AB-1 ili Andrije Bjeloševića u navedenom objektu u vrijeme kada je svjedok tamo odlazio.
46. Što se tiče okolnosti vremena funkcionisanja Žabe za koje svjedok G.M. navodi da se rekonstrukciji objekta pristupilo 4. jula 1992. godine, te cjeneći njegov iskaz na ove okolnosti koji je u suprotnosti sa iskazima ostalih svjedoka učesnika radne obaveze u okviru ovog objekta, a koji su ranije spomenuti i svjedočili da se osposobljavanju objekta pristupilo u proljeće 1993. godine, kada je i radna obaveza premještena iz Komunalca u Žabu, onda se iskaz ovog svjedoka svakako nije mogao uzeti kao pouzdan, niti u pogledu činjenice vremena rada ovog ugostiteljskog objekta.
47. Također, u prilog tvrdnji da je činjenično stanje nepotpuno utvrđeno, tužilac ističe da prvostepeni sud nije uopšte cijenio nalaz i mišljenja tima sudskih vještaka i to Džanana Berberovića i dr. Devle Baraković, koji su jasno i nedvosmisleno naveli da kod oštećene AB 1, nije pronađena crta i sklonost ka laganju, izmišljanju i konstrukciji događaja, dok ovaj dokaz nije ni pomenut u presudi.
48. U pogledu nalaza i mišljenja navedenih vještaka a koji su vršili procjenu ličnosti oštećene, za koji tužilac prigovora da nisu cijenjени od strane prvostepenog suda, Vijeće ukazuje da je ovaj tim vještaka vršio stručni procjenu psihičkog stanja, te procjenu ličnosti AB 1, ali da navedeno u svakom slučaju ne obavezuje Sud da prihvate opažanja vještaka u pogledu osobina i ličnosti oštećene, kada navode da nije sklona konstrukcijama i iznošenju neistina.

49. Iskaz oštećene sud je prije svega cijenio pojedinačno , tako da činjenice koje je ista iznosila same po sebi, a odnose se na optuženog kao počinioca, nisu djelovale vjerodostojno, a posebno kada se dovedu u vezi sa svim ostalim izvedenim dokazima, gdje suštinski iskaz oštećene još samo potvrđuje svjedokinja AB-5 , čije svjedočenje uz to ostaje nejasno i nepouzđano u bitnim djelovima, suprotno iskazima ostalih saslušanih svjedoka , kako u pogledu njenog boravka u Žabi tako i u pogledu ostalih okolnosti vezanih za sporni događaj , očigledno prilagođeno iskazu svjedoka AB 1 što i za ovo Vijeće ostaje neprihvatljivo , kod utvrđenje bilo koje od spornih činjenica.

50. Kod ovakvog stanja stvari, a uzevši u obzir i ostale dokaze koji su provedeni i koji su dovele u pitanje tezu optužbe u nekoliko segmenta, poput vremena izvršenja djela, mjesta izvršenja djela, osoba koje su bile na radnoj obavezi i mogle potvrditi prisustvo oštećene AB 1 i AB- 5 u kritičnom periodu u objektu Žaba, iskaza svjedoka Mirjane Petrović (Mirsade Čavalić) na koju se oštećena AB-1 i svjedokinja AB-5 pozivaju kao na učesnicu događaja , a koja svjedokinja u svojoj ranije datoj i na glavnom pretresu pročitanoj izjavi , niti na jednom mjestu ne pominje AB 1 i AB 5 , kao osobe koje su bile na radnoj obavezi u Žabi , iako se precizno i tačno izjašnjava u pogledu vremena provedenog u Žabi , njenog tačnog dolaska po predhodno uručenom pozivu , kao i na okolnosti vezano za njen boravak u ovom ugostiteljskom objektu , uz to i izostanak dokaza da je bilo ko od saslušanih svjedoka, pouzdano i vjerodostojno izjavio da je lično vidio optuženog kada dolazio ili boravio u Žabu, sve jasno ukazuje da je prvostepeni sud imao više nego dovoljno sumnje u dokazanost teze optužbe, pa je kod ovakvog stanja stvari kao jedni mogući zaključak , sud mogao primijeniti princip in dubio pro reo i optuženog osloboditi od optužbe.

51. Iz svega navedenog prozilazi da je prvostepeno vijeće potpuno i pravilno utvrdilo činjenično stanje, pravilno primjenilo odredbe ZKP BiH, pa je žalbu Tužilaštva BiH kao neosnovanu valjalo odbiti i prvostepenu presudu potvrditi, na temelju odredbi člana 313. ZKP BiH.

**PREDSJEDNIK VIJEĆA
SUDIJA**

Zapisničar:

Amela Huskić

Pravna savjetnica

Dženana Deljković Blagojević

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv navedene presude žalba nije dopuštena.